

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXII | číslo 1 | neděle 28. března 2021

Obsah čísla

Rozhovor s akolyty

Velikonoce letos

Přehled mší a dalších akcí

Budme s Bohem online

Rozhovor o otrokovických památkách a křížích

Na mnoho věcí nejsem sám

Postní kapky každý den

Neboj, zas všechno v dobré se obrátí

V blahobytných dnech bych to nepocítila

Rok svatého Josefa, patrona lidí v „druhé linii“

Vzpomínka na P. Ruckého

O Biblickém triu

Tříkrálová sbírka probíhá

Průběžné výsledky sbírky

Prožijme osobní Velikonoce

Velikonoce budou letos opět jiné, než jak jsme zvyklí. Bůh však ví o naší bolesti, o naší budoucnosti, o bídě celého lidstva. Jistě nám bude chybět účast na všech obřadech, ale nezapomínejme, že Bůh zná východisko z každého problému.

Můžeme prožít osobní Velikonoce – tuto oslavu smrti a vzkříšení Krista – opravdově, s Ježíšem. Záleží jen na nás, kolik lásky a blízkosti Pánu a svým blízkým dáme. Kolik času si najdeme na osobní modlitbu doma či v kostele. Nechme si Ježíšem odpustit, pomyslně Ho obejmeme a skutečně přijmeme.

Jistě je možné, abychom přijali eucharistii při mši nebo po ní, jistě bude příležitostí na Zelený čtvrtek pobýt v Getsemanské zahradě, kde můžeme vyjádřit lásku a věrnost našemu Pánu. Na Velký pátek můžeme uctít kříž a rozjímat o umučení Krista. Na Bílou sobotu budeme v tichosti dlít u Božího hrobu a připomínat si, co Ježíše nejvíce bolí, že je to nedostatek naší vděčnosti. Tyto zážitky nám nikdo nemůže vzít. Poděkujme Pánu, odevzdejme mu sebe, své drahé, svůj život a naslouchejme. Bůh totiž nepřestává promlouvat, vést a zachraňovat.

A ptejme se sami sebe – co vede k vnitřnímu pokoji? Je to stále sledování všech negativních zpráv, nebo je to modlitba a rozjímání nad Písmem? Dovolím Pánu, aby byl nejen mým Spasitelem, ale i Učitelem, který mi říká, co je správné? Vždyť Bůh může proměnit v dobro i celou naši těžkou situaci plnou omezení, emocí, starostí, strachu a paniky. Nebojme se a věrme, že náš život je v rukou Božích.

Často si opakujeme slova verše 23. žalmu – „Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť Ty jsi se mnou“. Nechme se utěšovat slovy proroka Daniela – „Jsi vzácný Bohu“ (Da 9,23). A bez obav řekjeme: „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Dejme Bohu prostor a radujme se z toho, že patříme Kristu.

Huboké prožití velikonočních svátků a radost ze vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista vám všem! ■

Miloslava Zlatušková

Rozhovor s novými akolyty

V naší farnosti slouží několik akolytů. Jsou to muži, kteří z pověření arcibiskupa mohou při mši svaté podávat svaté přijímání, případně přinášet svaté přijímání nemocným. Mnozí z vás jste si mezi nimi jistě všimli dvou nových tváří. Jsou jimi Petr Staněk a Vojtěch Mašláň. O jejich cestě ke službě a víře vůbec se můžete dozvědět z následujícího rozhovoru.

Vojto, tebe moc lidí ve farnosti nezná, mohl by ses nám v krátkosti představit?

Vojta: Pocházím ze zlínské části Louky, která patří do farnosti Malenovice. Vyučil jsem se malířem-natěračem. Mou velkou zálibou je hudba, hraji na křídlovku v dechové hudbě Malenovjanka. Také jsem členem našeho chrámového sboru. Jsem ženatý, s manželkou Janou máme novorozeného syna Davida.

Oba jste konvertité. Jaká byla vaše cesta k Bohu? Petr už v jednom z čísel Fomu zmiňoval, že ho k víře přivedla jeho žena. Jak tomu bylo u tebe, Vojto?

Vojta: V mých 30 letech ve mně uzrálo přesvědčení nechat se pokřtít. Velkým zlomem v mém životě bylo úmrtí naší malé dcerky. Ve stejném roce zemřela i moje švagrová a začal jsem hodně přemýšlet nad tím, proč se tyto věci dějí a jaký to všechno má vůbec smysl. Tehdy jsem začal hodně přemítat o životě, až jsem v sobě zaslechl vnitřní hlas, abych se nechal pokřtít. Zašel jsem tehdy za otcem Josefem a pod jeho vedením jsem se začal připravovat. Díky svému křtu teď cítím velkou oporu v Bohu a mnohé věci se díky tomu daly do pohybu.

Co vás přivedlo k tomu, že jste přijali nabídku k této službě?

Vojta: Po mém křtu jsem se zapojil i do přípravy na biřmování. V tu dobu mě hodně oslovily události kolem mého dědečka,

který mi byl při křtu za kmotra. Velmi těžce onemocněl. Po prodělané mrtvici byl na pokraji smrti, měl krvácení do mozku a lékaři mu nedávali moc naděje na přežití. Chtěl jsem mu být více nablízku a tehdy mě napadlo možnost posloužit mu přinášením eucharistie. Začal jsem se tedy zajímat, co je pro to potřeba udělat. Postupně jsem získával k tomu informace ať už od otce Josefa, nebo od někoho z našich akolytů. Přihlásil jsem se do kurzu pro pastorační pracovníky, který probíhal ve Vsetíně.

Petr: Moje cesta k dnešní situaci je hodně dlouhá a klikatá. Někdy v devadesátých letech mi tuto službu nabídl o. Vojtěch Šíma. My jsme ovšem v té době měli čtyři školou povinné děti. S manželkou jsme se radili a dohodli, že by kurz i služba příliš zatěžovaly naše rodinné žití. Tak jsem jen mnoho let po akolytech pokukoval a využíval jejich služeb. Čas plynul, děti dorostly a všechny – až na Honzu – vyletěly z hnízda. Hlavní signály, které mě přivedly k oltáři, byly tři. První pohnutkou bylo hluboké mužské duchovní cvičení nazývané Iniciace. Iniciací jsem prošel před více než deseti lety a na ní jsem se setkal s Ježíšem jako se svým starším bráchou. Ta zkušenost se nedá popsat. Proměnila celý můj život. Druhým voláním bylo to, že před třemi lety mi skončilo druhé zaměstnání, které mě vždy na středu a čtvrtek odvádělo z domova. Začal jsem se synem Honzou pravidelně ve středu chodit na mši a postupně se učit ministrovat. Touha po službě akolyty zrála. Třetím a konkrétním signálem pak byl „náhodný“ rozhovor s Vojtou na pouti u kapličky v Jaroslavicích. Řekl mi, že ve Vsetíně otevírají kurz pro akolyty a že se přihlásil. Bylo rozhodnuto. Budeme jezdit spolu.

Spolu s Vojtou jste tedy absolvovali kurz pro pastorační pracovníky, který probíhal

ve Vsetíně. Jaké máte z něho dojmy? Co vás tam nejvíc oslovilo?

Vojta: Zprvu jsem moc nevěděl, do čeho jdu. Ale hned od začátku jsem se tam cítil jako doma – milí lidé, kteří nás mezi sebe hezky přijali. Velmi jsem se těšil na přednášku z Písma svatého. Velmi mě oslovila i liturgika a také duchovní rozhovory. Ve svém okolí mám hodně nevěřících, a tak mě hodně zajímalo, jakým způsobem můžu s těmito lidmi mluvit o víře, jak jim můžu přibližovat Boha.

Petr: Dojmy z kurzu mám velmi dobré, příjemné bylo i to, že jsme nakonec do Vsetína většinou jezdili tři, ve Zlíně jsme ještě nabírali mladšího kolegu a celou cestu probírali otázky okolo kurzu. Ráno v sedm byla mše svatá, to byl vždy nejlepší začátek celého sobotního dopoledne. Pak následoval sled přednášek z biblistiky, liturgiky, morálky, práva, ... Většinou to bylo velmi zajímavé i nové, nestíhal jsem si psát poznámky. Nejvíce mě oslovily přednášky o. Jiřího Kučery z biblistiky. Uměl poutavým a zasvěceným způsobem svědčit o tom, jak Bible vznikala, jak ji číst, jak jí rozumět a probouzel v nás touhu nejen vědět, co je v Bibli psáno, ale dokázat ji používat ve svém životě.

Využívali jsme zázemí krásného pastoračního domu ve Vsetíně, Valaši měli pro nás vždy připraveno mnoho dobrého k zakousnutí i smlsnutí. Jediné, co mi malinko chybělo, byla praxe. Praktické vyzkoušení přípravy oltáře, liturgických textů, podávání sv. přijímání nanečisto. Ale celkově to bylo skvělé, děkuji.

Už chvíli vás oba známe jako přísluhujícího u oltáře. Co vám tato služba dává?

Petr: Pro mne je možnost přísluhovat velký nezasloužený dar. Moci být tak blízko... Moci zvonkem ohlašovat zázrak Proměnění... Mám velkou touhu se všechno naučit. Dříve jsem netušil smysl a hloubku liturgických textů a předmětů, postupně se učím a pomalu vše poznávám. Taky dělám chyby, občas něco zapomenu nebo udělám

špatně. Díky o. Pavlovi, který mi pak v klidu řekne, jak to má být a proč, se doufám zlepšuji. Velkým vzorem akolyty jsi pro mne, Honzo, ty. Rád bych jako ty svým konáním i postojem vyjadřoval úctu, bázeň, ale i radost být Božím služebníkem. Chci taky poděkovat všem chlapům, kteří zastávají službu kostelníka. Že to není jednoduché pozná jen ten, kdo to někdy zkusil. Také využívám této otázky a děkuji panu Janečkovi za jeho trpělivost, se kterou mi vysvětluje a ukazuje vše, co je třeba připravit ke mši svaté.

Vojta: Když jsem viděl, že Petr už s pověřením otce Pavla začal sloužit, velmi mě to oslovilo, a tak jsem otci Pavlovi nabídl své služby. V tu dobu jsme již měli za sebou závěrečné zkoušky a čekali jsme na jejich vyhodnocení. Koronavirus ale vše na nějakou dobu zastavil. Byl jsem moc rád, že otec Pavel tuto moji nabídku přijal. Služba u oltáře byla pro mě ve všem úplně nová. Jsem velký trémista, takže to pro mě nebylo vůbec jednoduché a někdy se to neobešlo bez chyb. Hodně mi pomohl právě Petr a také otec Pavel, pod jehož vedením jsem se vše postupně učil a postupně si získával potřebnou jistotu. Samotné prožívání mše svaté přímo u oltáře je pro mě silným prožitkem. Člověk je velmi zblízka přítomen Božím zázraku při proměňování. Na svou službu akolyty se vždy velmi těším, velmi dobře se mi spolupracuje s našimi kostelníky. Chtěl bych poděkovat hlavně panu Rozsypálkovi, se kterým míváme společnou službu a velmi jsme si sedli.

Služba akolyty v posledním roce znamená podávat svaté přijímání i lidem přicházejícím mimo mši. Cítíte, že je to pro to o to náročnější, zodpovědnější?

Petr: Podávat svaté přijímání. Dotýkat se Chleba. Pro mne je to velké obdarování. A čest. A radost. Nějak vnímám, že pořád nejsem schopen docenit tu milost, které se mi dostává. Příkladem podávajícího jsi mi opět ty, Honzo. Vidím tvůj jemný a radostný úsměv, když mi ukazuješ a podáváš

Hostii... Pomáháš mi prožívat radost při setkání s Kristem. Chvilí jsem tě, Honzo, při této pobožnosti pozoroval a po chvíli jsem to šel vyzkoušet sám. Ruce, nohy i hlas se mi klepaly, ale nějak jsem to zvládl. Snažím se učit, být ve spojení s Bohem, pozorovat, jak to dělá o. Pavel a zkušeni akolyté. Ale hlavně je to pro mne milost a radost. Chci poděkovat o. Pavlovi, že nás nové do této nové služby postavil velmi rychle. Sice vidí, že děláme chyby, ale klidně a věcně nám vše ukazuje a vysvětluje a my se – doufám – učíme a zlepšujeme.

Akolyta neboli mimořádný přísluhoatel může být pověřen také přinášením svatě-

ho přijímání k nemocným lidem domů. Máte už i s tímto nějakou zkušenost?

Petr: Ano, mám. Koncem minulého roku byla moje žena Radka nemocná, tak jsem jí přinesl eucharistii. Byla to pro nás oba opravdová slavnost. Eucharistie u nás doma... A teď se otevírá možnost přinášet tento Dar starším manželům, Radčíným kmotrům. Těším se. Přiznám se, těším se na všechny možnosti a dary, které mi Pán postupně odkrývá. Snažím se nespěchat a přijímat vše, jak to přichází.

Díky za rozhovor a přejeme vám oběma radost z vaší služby. ■

Ptal se Jan Žalčík

Velikonoce v kostele sv. Vojtěcha

V této době platí pro bohoslužby omezení počtu 10% míst na sezení. Vstupenky na Velikonoce dle platných omezení se budou rozdávat od soboty 27. 3. po večerní mši.

Požádal jsem o arcibiskupa o možnost opakovat v této době velikonoční obřady. Rád mi vyhověl a napsal: *Liturgie Svatého týdne se opakovat nemá, ale myslím, že v této mimořádné situaci můžeš obřady opakovat a také podávat svatě přijímání ve stanovené do-*

by, jak navrhuješ. Ty máš pod kostelem sál. Možná by se tam mohla dát televize pro přenos z kostela a nechat část lidí i tam. Akolyta jim může donést sv. přijímání. Důležité je lidí povzbuzovat, nesrážet, vést k intenzivnějšímu životu v Boží přítomnosti. Tak i samota nebude tolik tížit.

Pozdravuj farníky, zvláště ty mladé rodiny s dětmi. Všem ze srdce žehná +Jan

O. Pavel Šupol

1. 4. Zelený čtvrtek

Mše: 17:00, 19:00

Sv. přijímání: 15:00, 15:30, 16:00, 16:30, 18:15, 20:15

Adorace: 15:00–16:30

2. 4. Velký pátek

Obřad: 15:00, 19:00

Sv. přijímání 9:30, 12:30, 16:30, 17:00, 17:30, 18:00

Křížové cesty 9:00, 12:00

3. 4. Bílá sobota

Mše: 19:00

Sv. přijímání: 16:30, 17:00, 17:30, 18:00

Přístup k Božímu hrobu 9:00–18:30

4. 4. Velikonoční neděle

Vigilie a křest: 5:30

Mše: 9:00, 10:30, 18:30

Sv. přijímání: 8:20, 10:15, 11:45, 19:45

Kostel otevřen k tiché modlitbě 12:00–18:00

5. 4. Velikonoční pondělí

Mše: 7:30, 9:00, 10:30

Sv. přijímání 8:40, 10:10, 11:40

Kostel otevřen k tiché modlitbě 12:00–18:00

Sledujte **pravidelně aktualizované ohlášky** na vývěsce kostela a na farním webu, kde navíc najdete i různé zajímavé články a nabídky. Když internet nemáte, poprosíte někoho, ať vám tyto informace přečte.

Komunikujme s Bohem online!

V poslední době se stále častěji zamýšlím nad skutečností, co nám vlastně dnešní doba přináší. Koronavirová pandemie jde ruku v ruce s dynamickým vývojem komunikačních technologií, které nám umožňují být neustále online a defacto se setkávat s kýmkoliv a kdykoliv.

Tak nějak jsme si vlastně zvykli se nevidět osobně, a přitom jsme pořád v kontaktu. Zejména v dnešní době je pro nás velmi důležité být stále na příjmu a okamžitě odpovídat na sebemenší náznak elektronické komunikace od našich nejbližších, přátel a známých. Reagujeme téměř okamžitě na nově zveřejněné video na YouTube či vystavené fotografie na Instagramu nebo jenom na poslaného smajlíka na Messengeru... – jsme prostě online.

Ale jak vlastně reagujeme na to, když se nás snaží oslovit Bůh? Někdo, kdo nás bezpodmínečně miluje a kdo s námi prožívá každický okamžik našeho života. Někdo, kdo se s námi raduje i s námi pláče, kdo se s námi probouzí i s námi usíná, někdo, kdo přebývá v našem srdci a s láskou trpělivě čeká, až mu odpovíme?

Říkáme, že je to těžká doba: nemůžeme chodit svobodně do kostela, ani podnikat akce ve farnosti, nemůžeme se scházet ve společenstvích a společně se sdílet... Tak moc nás dnešní doba omezuje – můžeme vůbec věřit?

Ale ano! A můžeme mnohem víc. Můžeme být s Bohem online. Ptáte se jak? Na-

še vnitřní, osobní a upřímná
modlitba je tím nejučinnějším
komunikačním nástrojem.
Ano, vím, zní to možná vzneše-
ně, ale jak na to prakticky? Jak mám komunikovat s Bohem? S ovládním moderních prostředků nemám žádný problém, ale modlitba jako online komunikační nástroj? Německý benediktinský mnich Anselm Grün v jedné ze svých knih doporučuje, abychom brali modlitbu především jako setkání, a na otázku „Co mám Bohu říkat, vždyť on už přece všechno ví?“ odpovídá: „Všechno, co se mi namane. Mohu dát slovo svému životu, takovému, jaký je konkrétně. Mohu vyprávět Bohu o setkáních s lidmi, o tom, co mě právě zaměstnává, o hněvu a zklamání, o radostech a krásných zážitcích, o úzkostech a strastech a o své naději. Modlitba nemusí být zbožná, jenom má být poctivá, má skutečně rozprostrít můj život před Bohem.“

Budme tedy i my v našem online setkávání s Bohem především poctiví a reagujeme na jeho snahu nás oslovit. Budme vnímaví na lidi kolem nás, na situace a události, na všechny ty drobné a nepatrné náznaky komunikace, zvláště pak v této době, kterou nyní prožíváme. Otevřeme svá srdce a nabijme je láskou, abychom mohli být online se svým Bohem, neboť ON, k nám mluví neustále. ■

Stanislav Šibrava

Otrokovické památky a kříže

Otrokovice jsou docela velké město, které má dlouhou historii. Mělo by tedy mít i spoustu památek. Dokážete nějaké vyjmenovat? O otrokovických památkách, křížích, ale i kronice města je dnešní rozhovor s Petrem Klokočkou, pracovníkem městského úřadu.

Na městském úřadě se zabýváte památkovou péčí. Copak u nás v Otrokovicích máme nějaké památky?

To napadne mnoho lidí, ale památky tu máme. Jednou z nich je kaplička sv. Michaela ve zdi kvítkovického hřbitova, ta je ale už nepůvodní. Jedná se vlastně o repliku původní kapličky, která tam byla přesunuta z obce. Pak tady máme velmi významnou památku – hotel Společenský dům. To je jedna z nejlepších staveb architekta Vladimíra Karfíka. Já sám ji považuji za jeho vůbec nejlepší. Nicméně otrokovický městský úřad jako obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává státní správu v památkové péči i pro okolní obce a tam je – jako například v Napajedlích – kulturních památek docela dost.

Proč máme u nás tak málo památek?

Otrokovice jsou jednou z nejstarších obcí na Moravě. Mimochodem letos oslavujeme 880. výročí první písemné zmínky o obci. Na toto úctyhodné stáří zde opravdu nemáme mnoho památek. Příčinu je třeba hledat ve 30. letech minulého století, kdy do Otrokovic vstoupila firma Baťa a začala původní zemědělskou obec systematicky přetvářet v moderní průmyslové město. Tak se stalo, že zde zůstalo zachováno jen velmi málo starších staveb. Ze starých Otrokovic, z té původně zemědělské historické obce, nezůstal kámen na kameni. Její jádro se táhlo od panského dvora, kde stávala otrokovická tvrz, později nazývaná zámeček, s velkou barokní sýpkou, až na náves a k Dřevnici, tam, kde dnes stojí Otrokovická Beseda. To by-

ly původní historické Otrokovice.

Které další hodnotnější nebo historicky cenné stavby v Otrokovicích máme?

Nejstarší dochovanou stavbou je Horní mlýn z 16. století. Ten je ale dnes už tak přestavěný, že jen málokdo by hádal, že je tak starý a že jeho základy možná pochází již ze středověku. Druhou nejstarší stavbou je pak starý kostel sv. Michaela na náměstí, který vznikl rozšířením původní kaple z 18. století v první polovině 19. století. To však nejsou kulturní památky ve smyslu zákona.

Také u nás narazíme na kříže. U starého kostela, na Hložkově ulici, v polích u sjezdu z dálnice, v Kvítkovicích u hlavní cesty a na staré malenovské silnici. Jsou to také památky, jsou nějak cenné?

Ani to nejsou státem chráněné kulturní památky. Jsou to však památky místního významu nesmírně důležité pro město, pro jeho historickou paměť. A vzhledem k tomu, co jsme již řekli, to platí zejména o Otrokovicích. Bez těchto drobných sakrálních objektů, které odkazují na mnohem starší historii než je historie baťovská, by Otrokovice nutně ztratily něco ze svého genia loci, ducha místa. Myslím, že mají hodně co dočinění také s pojmem domov. V těch skromných památkách se skrývá doklad o životě a usilování generací našich předků, kteří obývali a nazývali domovem stejná místa jako my. Takže nám to může pomoci uvědomit si, že jsme jen článkem v dlouhém řetězu pokolení, a nikoli vrcholem a „korunou“ historie. Občas na to zapomínáme.

Kdo ty kříže vlastní, kdo je udržuje?

Tyto křížky a sochy nechávali dřívě postavit na své náklady soukromníci, různí sedláci a movitější lidé. Věnovali je obci, nicméně podmínkou církevního schválení byl také závazek, že dotýčný fundátor

a později jeho dědicové budou takový objekt udržovat. Tento původní model ovšem zcela zanikl po druhé světové válce. V současnosti tyto památky stojí povětšinou na obecních pozemcích, a proto se k jejich vlastnictví přihlásilo město a udržuje je. Všechny, které jste jmenoval, prošly obnovou po roce 2000.

Co kříž u křižovatky na Pohořelice?

Ten musel ustoupit výstavbě dálnice D55. Ale asi víte, že již delší dobu to vlastně nebyl kříž, jen torzo. Ještě před stavbou byl šetrně demontován, nyní je uskladněn a čeká, až se bude moci vrátit někam do veřejného prostoru. Nejlépe někam do blízkosti místa, kde původně stál. I kamenné památky občas cestují. Příkladem nám může být kříž z Hložkovy ulice. Ten musel z ideologických důvodů zmizet při výstavbě tamního sídliště. Naštěstí se jej podařilo zachránit tím, že byl odvezen a na několik desetiletí postaven na hřbitově obce Salaš. Tam se nám jej později podařilo najít a město se rozhodlo, že se vrátí zpět domů. Dnes tvoří krásnou dominantu parčíku na Hložkově ulici a městu se vrátil kus historické paměti. Je to takový kříž „poutník“.

K čemu nám jsou takové památky jako Starý mlýn? Není to jen nalévání peněz do jejich údržby?

Památkáři jsou dnes v představách lidí jen ti zlí, kteří jim nechtějí povolit výměnu dřevěných oken za plastová. Jen málo, pokud vůbec, se hovoří o tom, proč vlastně potřebujeme památkovou péči. My jsme země, kde je velká hustota památek, a pro spoustu lidí je oblíbenou zábavou památky navštěvovat. Máme památky rádi. To je taková naše národní vlastnost. Takže kdyby nebyl třeba takový vizovický zámek nebo Karlštejn, tak by se to lidem asi moc nelíbilo. Tam jsme ochotní připustit, že nějaké památkáře potřebujeme. Horší je to v případech, kdy se památková péče začne nějakým způsobem dotýkat nás samotných, našich zájmů. Třeba když máme

dům v památkové zóně. A přitom ani tam nechtějí památkáři nic jiného, než jen pro nás všechny uchovat kus historie a genia loci našich domovů, kus té vícekrát zmiňované historické paměti. Bez ní totiž nebudeme rozumět ani své současnosti. Nicméně jakýkoli zásah do osobních svobod a zájmů se u nás moc neodpouští. My si chceme dělat věci po svém.

Působíte i jako kronikář města. K čemu jsou v dnešní době kroniky?

Kronika dnes skutečně působí jako anachronismus. Žijeme v době datové, vše se digitalizuje, i kroniky, vše najdete na internetu. Říkat dnes, že sepisujete kroniku Otrokovic, vypadá divně. Řeknou vám, vždyť si rozkliknu internet a mám tam tisíce zpráv o Otrokovicích, k čemu potřebuji kroniku? Problém je v tom, že dnes zažíváme inflaci informací, inflaci slov, máme jich tolik, že se v nich neorientujeme. A když ano, tak si jich nejsme schopni tolik zapamatovat. A podobná inflace je na internetu. Když se chcete dozvědět, co se stalo v létě 1996, spoustu zpráv tam sice najdete, ale už budete mít problém je seřadit a dát do souvislosti. Kronika jako archaický literární útvar nemá ambici zaznamenat všechno, ale kronikář by měl vybrat to nejpodstatnější, to, k čemu by se v budoucnu lidé mohli chtít vrátit, ty informace by měl shromáždit na jednom místě a v relativně krátkém zápisu.

Jak poznáte, co je podstatná událost?

To samozřejmě nemohu vědět na sto procent. Před 30 lety jsme si neuměli představit, co bude dnes. Byl tu jiný režim, jiné souvislosti. Já nevím, co bude za 50 let, co budou lidé hledat, co je bude zajímat. Vybíráám to, o čem si myslím já, že je důležité. Zápisy v kronikách byly v historii vždy chtě nechtě subjektivní výpovědi. Jiná věc je, zda naše data těch 50 nebo 100 let přežijí. Může přijít nějaký blackout a digitální data mohou zmizet. Co nebude na papíru, nebude vůbec. Stejně jako jsou středověké

kroniky jedním z mála dokladů o tehdejší době, tak i dnešní kroniky mohou být v budoucnu jedním z mála dokladů, který zbyde po nás. Není totiž vůbec jisté, zda dnes vsudypřítomná data přežijí digitální dobu.

Jak dlouhé a podrobné ty zápisy v kronikách jsou?

Někteří kronikáři to zvládnou na dvě stránky, ale moje slavná předchůdkyně Věra Kramářová byla schopna vše pečlivě dokumentovat na mnoha desítkách stran. Zápisy vznikají průběžně. Vybírám věci z městské samosprávy, z městského úřa-

du, pak mě zajímá kultura ve městě, hlavně amatérská, aktivity spolků a samozřejmě i římskokatolická farnost. Již paní Kramářová zavedla v kronice i odstavec o duchovním životě ve městě. Já sleduji život farnosti prostřednictvím vašeho Farního občasníku, kde vidím, co se ve farnosti děje. Je samozřejmě dobré, když je kronikář přítomen u toho, co se děje. Nicméně v praxi to vždy možné není. Je to časově hodně náročné, hlavně pro zaměstnaného člověka, a být všude prostě nelze. ■

Ptal se Pavel Ludvík

Mou radostí je, že na mnoho věcí nejsem sám

Milí farníci, asi každý z nás prožívá nelehké období. Přesto věřím, že zažíváme i chvíle, kdy prožíváme Boží blízkost a hluboké setkání s Ním. Osobně se chci podělit o to, že mnoho takových chvil zažívám já právě skrze službu vám. A tohle je něco, co mě v této době více naplňuje radostí než smutkem nad věcmi, které se nepovedly nebo je někdo s něčím ve farnosti či dokonce v Církvi nespokojen. Děkuji opět všem, kdo s čímkoliv pomáhají. Ženám, které pravidelně uklízejí náš kostel, a těm ženám, které po každé mši desinfikují lavice. Pořadatelům, kteří se ochotně ujali této nové služby. Kostelníkům, jejichž služba v této době je o mnoho věcí rozšířená, akolytům, kteří často vezmou na sebe více úkolů při mši sv. Zkrátka všem, kdo přiloží ruku k dílu. A to je ta první má sdílená radost: na mnoho věcí důležitých pro chod farnosti a bohoslužeb nejsem sám. Zároveň teď běží rekonstrukce fary a WC v suterénu kostela, a i zde se vždy našli ochotní muži i ženy, kteří zařídili např. odvoz sutí a mnohé další. Díky všem.

Velkou radost mám z toho, že já se pak mohu věnovat službě, kde je kněz nezastupitelný. V této době je to nejvíce v návštěvách nemocných s udělením svátosti pomazání nemocných. Za dva měsíce v novém roce jsem mohl touto svátostí poslou-

žit více lidem než za celý loňský rok. Děkuji Pánu Bohu, že mi k tomu dopřává zdraví. S návštěvami nemocných je spojeno, že mi občas někdo něco pro ně vyrobí, abych jim udělal radost. Tak jsem mohl sdílet radost s maminkou, která mi se svými dvěma malými dětmi přinesla před Vánoci krásně zabalené dárečky a v nich andílky a zvonečky. Dodnes je vidím u lůžek na Charitě, kde mi vyšly do jednoho přesně, a mám radost, když mi na ně i dnes někdo zacinká. A teď s přicházejícím jarem jsem zase od jiné maminky dostal krásně ušitá a zabalená kvítečka a ptáčky. Hned první babičku, která sepnula v posteli ruce a prohlásila: „Tož to je krása,“ jsem poprosil, jestli bych ji mohl vyfotit a s těmito slovy poslat pozdrav a poděkování této mamince, ať nasaje trochu té atmosféry radosti, jak taková drobnost v dnešní době zvlášť potěší. A je toho mnoho a mnoho dalšího, co bych mohl sdílet, ale rád bych dal prostor i dalším, kteří se rozhodli do tohoto čísla přispět.

Děkuji vám všem, kteří na nás kněze pamatujete v modlitbě, abychom mohli co nejlépe sloužit. Vytrvejte v modlitbě, abychom spolu mohli ty letošní Velikonoce, na rozdíl od loňských, prožít v našem kostele. Těším se na vás. ■

O. Pavel Šupol

Z čeho žijeme a čerpáme

Postní kapky kapou každý den

Každé ráno mně v telefonu blikne zpráva „Postní kapky“. Téma letošního roku je Boží milosrdenství. Jako první si přečtu modlitbu pro daný den. Pak citáty o Božím milosrdenství od papeže Františka a impulzy arcibiskupa Jana. Následuje audio úryvek z Dives in Misericordia sv. Jana Pavla II. doplněný fotocitátem a nakonec liturgické čtení, které se skládá z postní promluvy, čtení, žalmu a evangelia. Všechno je krátké, ale aktuální.

Nedávno mě v Postních kapkách oslovil žalm 147. Píše se v něm: „Hospodin

uzdravuje ty, jimž puká srdce.“ Bůh nám dává krásné zaslíbení. Nebo: „Jejich rány obvazuje.“ Je to příslib Božího milosrdenství pro ty, kteří mají žal, bolest, rány, neštěstí a mají zkroušené srdce. Každá kapka Božího milosrdenství nám pomáhá. „On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem.“ Stačí chtít a nakouknout do nebe.

Děkuji ti, Pane, za lidi, kteří nám pomáhají kapkami. Děkuji Ti, Pane, za uzdravení srdce. Děkuji Ti, Pane, za Tvé milosrdenství. ■

Mirka Přikrylová

Neboj, zas všechno v dobré se obrátí!

Vánoce a doba vánoční utekly jako voda, leden se přehoupl téměř mrknutím oka, najednou začala doba postní a blíží se velikonoční svátky. Proběhlo letošní první kalendářní střídání ročních období, které připomínalo houpačku. Zima se s námi pomalu a chvílemi velmi neochotně loučila, opravdu se nevzdávala snadno a jaro zpočátku jen bojácně vystřikovalo své sluneční paprsky a lákalo vše živé ven. Všechno se to seběhlo nějak moc rychle... Ale i když to bylo rychlé, často uspěchané a náročné období v mnoha ohledech, přineslo s sebou i hezké věci. Chtěla bych zde vyzvednout dvě z nich.

Tou první je sníh. Po dlouhé době jsme si během zimy mohli užít dostatek sněhu. Bílá pokrývka vybízela k dlouhým procházkám, k sánkování a bobování na jakémkoli sjízdném kopečku. Slyšet dětskou radost z jízdy, sledovat ty mrazem zčervenalé nadšené tváře, které až do tmy dováděly na kopci před naším domem, bylo obohacující. Nutilo vás to se usmívat a prožívat tu radost s nimi. Nejednou jsme si s manželem při pozorování sánkových dětí vzpomněli na svá dětská léta a na naše sněhové radovánky. Pro některé byl sníh možná spíše komplikací, ale pro děti to

bylo velké povzbuzení a možnost čerpat energii na složité vyučování na dálku.

A tou druhou věcí je současná činnost oddílových vedoucích, kteří se snaží „svým“ dětem nabídnout spoustu výborných aktivit a programů alespoň na dálku, když už to není možné osobně. Nad nabídkou online schůzek, postních aktivit, workshopů nebo talentových soutěží, kreslení na mapě a mnohých dalších jsem jen žasla. V tom pozitivním smyslu slova. Zajisté není lehké vymýšlet zajímavé činnosti s tak omezenými možnostmi, ale vedoucí se toho úkolu zhostili s velkou grácií. Vždyť i videa s radami ohledně turistického vybavení s sebou nesou povzbuzení „Nebojte, bude líp, tu novou krosnu si ještě užijete!“ Klobouk dolů před vámi. Pro všechny, nejen oddíláky, jste zajisté nadějí, že tato doba otrokovické Tomíky nezničí. Děkujeme vám!

A co závěrem? Dovolím si vypůjčit slova z písně jedné populární české kapely: „Neboj, zas všechno v dobré se obrátí.“ Věřme ve zlepšení a modleme se, aby se nám všem daleko snadněji hledalo to hezké, aby to pozitivní převládalo nad zákazy a omezeními. ■

Míša Samohýlová

V blahobytných dnech bych to nepocítila

Už rok žijeme ve zvláštní době. Osobně jsem za ni vděčná. Ta doba mi hodně bere, ale ještě více dává. Poskytuje čas. Čas k zastavení, k rozjímání, čas uvědomění si hodnot, někdy však – díky převrácenosti – údajných. Proces je i opačný. To, co se dříve jevilo jako nemožné nebo bezvýznamné, se přetavuje v hodnoty nejvyšší.

Člověk, který měl zaplněný denní režim povinnostmi, do něj musel vtěsnat prostor pro ranní a večerní modlitbu, růženec, případně celou mši. Navštívil zdi kostela o nedělích, v zasvěcený či doporučený svátek. Tak nějak vypadal můj život. Jakou proměnou se mi podařilo projít za poslední rok?

Nebojím se přiznat, že z vlažně praktikujícího katolíka se stal úplně někdo jiný. Mohu (vlastně v této době mám a musím) pracovat z domova a zcela den zasvětit Bohu. Projdu program TV Noe a rádia Proglas. Pro plánování dne jsou výchozími body sledování mše nebo alespoň rekapitulace promluv.

V jedné z nich kněz varoval před uzavíráním se do sebe tím, že zanedbáváme naše společenství, byť nuceně dle vládního nařízení. Proto dávám přednost společné

modlitbě růžence, nejraději se salesiány z Brna, nebo účasti v Živém růženci (obojí je vysílané právě Proglasem). A když se mi nepodaří být včas při některé z pevně stanovených akcí vysílaných sdělovacími prostředky živě, zvolím webové stránky youtube.com. Zde je nepřeberné množství již odsloužených mší v různých farnostech a záznamy ze společných modliteb. Díky kamerám mohu „zajít“ za Pannou Marií Svatohostýnskou nebo do kostelíka, kde mě křtili.

Až nyní bezpečně vím, jak mi chybí být na místě, nejen duchem, ale i celým tělem: slyšet varhany a chrámový sbor, vnímat vlastní slova kněze i známé texty modliteb. Toužím po společenství. Oceňuji propracovanost systému vstupenek k účasti v našem svatém Vojtěchovi. Sepnu ruce, vzhlednu na jeho reliéf, vzpomenu na svého tátu Vojtěcha... Vážím si omezení a útrap, že byly na zem seslány. Kdo je vnímá jako já, je šťasten. Uvědomuje si něco, co by v blahobytných dnech nikdy nepocítil. Jak důležitý je Bůh v mém životě. Jak mu mám děkovat za dary i ne(z)dary. Obojího je nám třeba... ■

Eva Šidová

Rok svatého Josefa, patrona lidí v „druhé linii“

Možná se sami sebe ptáte, proč se v kapli farního kostela objevila socha sv. Josefa, která před lety bývala umístěna ve starém kostele. Socha nám připomíná, že papež František vyhlásil letošní rok Rokem svatého Josefa. Stalo se tak 150 let poté, co Pius IX. prohlásil sv. Josefa za „Ochránce katolické církve“.

Papež František v apoštolském listu *Patris Corde* uvádí, že zvláště v nynější době pandemie „jsou naše životy spřádány a neseny obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show,

ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetrovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších.“

Můžeme mezi ně počítat i všechny ty, kteří se v naší farnosti denně ujímají plnění mnoha drobných úkolů. Jsou téměř neviditelní, přesto potřební a často rozhodující.

Svatý Josef byl stejně jako oni také člověkem v „druhé linii“. Letošní rok nám tedy mimo jiné přináší impuls k tomu, abychom si význam těchto lidí připomínali. ■

Pavel Ludvík

Vzpomínka na P. Adama Ruckého

Uprostřed adventní doby byl povolán na věčnost známý exercitátor, bývalý spirituál kněžského semináře, vikář pro duchovní povolání, papežský kaplan, horlivý kněz a Kristu oddaný Mons. Adam Rucki, který též sloužil v sousední farnosti Napajedla, kam jsme jezdili na občasné setkání duchovní obnovy. Děkovat za jeho život a obětavou službu Bohu jsme měli možnost při rozloučení u nás na zádušní mši svaté, kde na něho vzpomínali oba kněží, jednak náš otec Pavel jako bývalý bohoslovec a také přítomný celebrant Mons. Vojtěch Šíma, bývalý rektor semináře.

Vzpomínek by bylo jistě více, mně však utkvěla v paměti zvláště jedna: svěcení

kostela sv. Zdislavy v Oldřichovicích. Když P. Adam Rucki přišel v liturgickém průvodu k oltáři se svým typickým úsměvem a v celozlatě vyšívaném ornátu, jako by se rozzářilo v tu chvíli celé nebe. Jeho úsměv a oči objímaly všechny přítomné. Byl to výjimečný kněz plný Ducha svatého, který hořel láskou ke Kristu, což bylo poznat při každém setkání s ním. Pro každého měl pochopení, porozumění, vlídné slůvko k povzbuzení.

Važme si všech kněží, kterých je nedostatek a kteří to mají, zvláště v dnešní době, moc těžké. Modleme se více za nová kněžská a řeholní povolání. ■

Jitka Gajová

Nit trojitá se teprve nepřetrhne

Tento verš ze 4. kapitoly knihy Kazatel je mottem tzv. Biblického tria. Jde o setkávání tří lidí, kteří se spolu zamýšlí nad úryvkem z Bible. Tato nabídka mě oslovila už v adventu na našem famím webu a jsem ráda, že jsem našla dvě spřízněné duše, které se nebály a šly do toho dobrodružství spolu se mnou. A protože jsme cítily, že nás to obohacuje, tak v této aktivitě pokračujeme i v postním období. Jedná se o 7 hodinových setkání, která mají přesně daná pravidla. Příprava začíná už doma, kdy se každá osobně zamýšlíme nad předem daným úryvkem z evangelia sv. Lukáše. Ten zkoumáme hned z několika pohledů: Jak vnímám Ježíše v tomto příběhu a co mě na něm oslovuje? A co ostatní postavy, jak se chovají, co prožívají? Souvisí to nějak se mnou? Jak mě tento úryvek inspiruje a co bych mohla uplatnit ve svém životě ve světle tohoto evangelia?

Je skutečně překvapivé, jak ve stejném textu vidíme různé věci. Otvírá mi to úplně nový pohled na daný příběh, daleko intenzivněji ho pak vnímám a ještě dlouhou dobu o něm přemýšlím.

Vzpomínám si na lehkou nervozitu, když jsme se potkaly poprvé – hlavou nám běželo: Jaké to bude, co od toho mám očekávat, bude mi to vyhovovat? Ale tato bariéra byla velmi brzy prolomena a vzájemná důvěra a blízkost je velkou devízou našich společných chvil. Čerpám tu hodně věcí, prostě má to všech „pět P“ – pokoj, poznání, pravdivost, poučení a přátelství. Každý týden se na holky těším a jsem zvědavá, co nového se zase dozvím.

Chci poděkovat o. Pavlovi za jeho úsilí nabídnout nám různé podněty k upevnění víry a povzbuzení. Máme tak každý dle svého naturelu možnost si vybrat něco, co nás obohatí a přivede blíž k Bohu i lidem. Tak neváhejte a vybírejte! ■

Jana Ludvíková

Křty a pohřby za poslední období

Křty dětí: Šimon Vrzala, David Mašláš

Křest dospělých: Iva Pohajdová

Pohřby: Emílie Štěpančíková, Marie Vyoralová, Jan Pavlovský, Vlasta Sokolová, Emil Chrástek, Jiřina Blahušová, Marie Utínková

Charita Otrokovice informuje

Tříkrálová sbírka stále probíhá, vaše pomoc má už své první adresáty!

Může se zdát, že jakmile tři králové opustí naše domovy, končí jejich práce. Ono to tak úplně není. Okolo tříkrálové sbírky je stále rušno. Letošní koledování přineslo spoustu výjimečností například to, že až do konce dubna je možné přispívat do online kasičky na stránkách www.trikralovasbirka.cz.

Jedním, nikoliv jediným, úkolem Tříkrálové sbírky je pomáhat potřebným z našeho okolí. Proto se hned po sečtení pokladniček rozběhla přímá pomoc, která má již i konkrétní příběhy. V letošním roce jsme již řešili žádost maminky tělesně postiženého syna. Tento její syn je upoutaný na lůžko, je plně odkázán na celodenní péči, např. několikrát denně je připojován na plicní ventilaci. Díky štědrosti dárců jsme mohli přispět na nákup speciálně uprave-

ného kočárku, který mamince umožní syna aspoň na chvíli dostat ven a užít si sluníčka. Také nás oslovila maminka 1,5leté holčičky, která trpí genetickou vadou a je od narození prakticky nepohyblivá, dýchá pomocí plicní ventilace a jídlo dostává pomocí zavedené sondy. Maminka nás požádala o příspěvek na speciální rehabilitace, které její malé dcerce pomáhají k udržení svalové aktivity. Rádi jsme její žádosti vyhověli.

Oba tyto příběhy nás velmi oslovily, rodiče mají náš hluboký obdiv a jsme rádi, že jsme jim díky štědrosti dárců mohli přinést aspoň trochu radosti a naděje.

Pokud vy sami znáte někoho z vašeho okolí, kdo potřebuje jakoukoli pomoc, nebojte se nám ozvat.

Děkujeme, že pomáháte s námi! ■

Jan Žalčík

Výsledky Tříkrálové sbírky k 15. 3. 2021

Do kasiček, které byly nachystány na různých místech ve všech obcích, spadajících do působnosti otrokovické Charity lidé darovali 293 424 Kč. V Otrokovicích to bylo 100 848. Z toho v kasičkách, které byly v našem kostele, se vybralo 57 649 Kč. ■

Město (obec)	Vybráno Kč
Žlutava	9 338
Pohořelice	18 897
Halenkovice	28 588
Oldřichovice	7 957
Tlumačov	22 451
Komárov	9 086
Napajedla	51 099
Spytihněv	32 679
Otrokovice	100 848
OC Centro Zlín + Vitar Zlín	12 481
Celkem Kč	293 424

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 605 444 240. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvkem. Jazyková korektura: Pavla Drážná. Obsahová korektura: Anna Janotová.